

Albert Pla, la sorpresa

Barreja de perversitat i innocència dalt l'escenari, el sabadellenc Albert Pla s'ha destapat com un cantautor sorprenent i brillant.

La crítica ha elogiat la seguretat en l'escenari d'Albert Pla.

Quant fa, que vas començar a fer cançons?

—Dos o tres anys. La primera va ser fa tres anys. Ara, és clar, m'hi dedico amb més freqüència. Primer, al novembre de l'any passat, érem el Pep, als teclats, i jo, un duo, i després vam agafar més músics.

—*¿Hi estàs d'acord, que es parli de tu com un nou valor de la cançó catalana?*

—El que posin els diaris és problema dels periodistes, jo no m'hi fico. La gent que ens ve a veure pot pensar el que vulgui. Nosaltres fem la nostra història i ja està, ni esperances blanques ni coses d'aquestes que s'han dit.

—*Hi ha qui diu que algun cantant com el Pau Riba t'ha pogut influir...*

—Home, no ho sé. El que passa, potser, és que el Pau Riba és l'únic cantautor en català que he escoltat. Té aquell disc, el *Dioptria*, on hi ha cançons que estan molt

bé, m'agraden molt. I els altres, no els conec. Tampoc m'interessa gaire el que fan. Les meves influències poden venir de coses que he sentit a la ràdio o dels llocs més inesperats.

—*¿Quin diries que pot ser, el teu públic?*

—No ho sé, no m'hi fixo. En principi, sí, home, allò que es diu, des del jardí d'infància fins als jubilats. Fins ara els que han vingut són els que se n'han assabentat, encara que hagi estat de rebot. Molts han vingut només a veure què passava.

—*Tu creus que la gent es pot sentir identificada amb les lletres de les teves cançons, més aviat fortes, ¿perquè de vegades són coses que un diria i no diu?*

—No sé. Jo, aquestes coses, prefereixo no pensar-les, perquè si comences a plantejar-te el que pensaran, o per què ve la gent, o per què t'escolta, o per què riu, o

per què està seriosa, o per què no aplaudeix, o per què diu que és una merda o diu «¡tio, quina passada!»... Són coses que pertanyen al públic.

—*¿D'on has tret aquesta filosofia tan pessimista de les teves cançons?*

—¿Pessimista?

—*Home, un cert humor negre sí que hi ha.*

—Sí, humor negre, sí. Ara, hi ha gent que troba les cançons gracioses i n'hi ha que més aviat les troba tràgiques. I està bé, a mi m'enrotlla, que passi això.

—*¿Aquest ambient bucòlic que hi ha de vegades en les teves cançons, formava part del teu entorn quan les vas escriure?*

—No, són coses que tenia al cap, que no són difícils d'imaginar. Vaja, suposo que no descobreixo res de nou a ningú.

—*Les teves cançons, ¿tenen alguna inspiració de la*

música popular? De vegades, fins i tot sembla com si contessis una rondalla, quan cantes...

—Bé, jo escoltava un programa que es deia *Folklore internacional*, de Radio Nacional, de cantaires i coses així... Hi havia rondalles guapes, històries superrares, que duraven mitja hora o més. Sí, la música popular m'agrada, però encara no la conec prou.

—*¿T'ha passat mai pel cap de publicar un llibre amb històries com aquestes que ara musiques?*

—Jo, de fet, vinc de la literatura: suposo que es nota que no sóc músic. Abans escrivia contes i coses així. Per fer les cançons he agafat les històries i els he posat una mica de melodia. A partir d'ara ja serà diferent, perquè he de treballar amb una gent i farem les coses més entre tots.

Ramon Monton